

С. О. Ревенко,

відділу форм і методів господарювання
в агропродовольчому комплексі,

ДУ «Інститут економіки та прогнозування» НАН України

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ФОРМУВАННЯ АГРАРНОГО РИНКУ

Необхідність підвищення добробуту населення супроводжується потребою зміни структури споживання, зростаючими вимогами до якості товарів, розширенням їх асортименту, тобто попит поступово посідає належне місце чинника, який визначає пропозицію.

У цьому зв'язку систему аграрного ринку в сучасних умовах слід розглядати як комплекс організаційно-економічних, технічних і соціальних елементів, які перебувають у взаємозв'язку і взаємовідносинах один з одним і створюють певну цілісність і єдність (рис. 1).

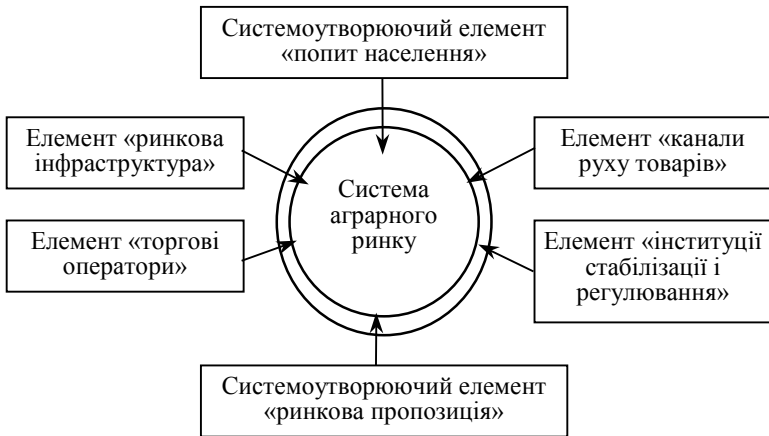

Рис. 1. Структура системи аграрного ринку

На рис. 1 схематично показано сутність аграрного ринку, розкрито взаємодію системоутворюючих елементів виробника і споживача сільськогосподарських продуктів, через платоспроможний попит населення та пропозицію, ринкову інфраструктуру

ру, операторів і канали надходження товарів, спроможних задовольнити цей попит. Попит повинен органічно поєднуватися з чинниками, що його формують: ефективним споживанням ресурсів; платоспроможністю споживача і оптимальною науково-обгрунтованою ціною. Проведення за цими ознаками аналізу дає можливість визначитися з граничною межею ціни на ресурси, із споживчим попитом і пропозицією на них, підприємство може розрахувати свій потенційний попит і, відповідно, задовольняти його.

Вся історія виникнення і розвитку товарно-грошових відносин показує, що блок саморегулювання в ринковому механізмі завжди поєднується з блоком державного регулювання. При цьому державні і урядові елементи проводять певну соціально-економічну політику, розробляють стратегію і тактику, закони, нормативні акти тощо, орієнтуючись на загальну спроможність ринку до саморегулювання. Про це свідчить і досвід країн з розвинутою економікою де держава виступає в якості чинника, що активно регулює і підтримує процеси, які тут протікають, економічними, правовими і адміністративними методами [1, с. 22].

Перспективи розвитку вітчизняного виробництва і аграрного ринку залежать від ефективності інструментарію впливу на них відповідних механізмів. Ці механізми ще формуються і залежать від існуючих інституціональних умов їх функціонування.

На національному рівні завданням інститутів є регулювання господарського циклу, грошової маси та обліку, цінової політики; на регіональному — вирішення питань місцевого соціально-економічного розвитку та екології; на галузевому — програмно-цільові настанови, формується експортний профіль держави; на рівні фірм — зацікавленість їх у розвитку інноваційної діяльності, модернізації інфраструктури. В цей механізм за допомогою якого держава впливає на товарообмінні процеси, вона включає ринкове регулювання, яке здійснюється за законами ринку [2, с. 67].

Список літератури

1. *Калашников С.А., Мишакова Н.А.* Формирование и регулирование рынка средств производства для АПК / С. А. Калашников, Н. А. Мишакова // Вестник Российской академии сельскохозяйственных наук. — 2002. — №6. — С. 22—23.

2. *Супрун О.М.* Формування й удосконалення інституціонального механізму регулювання аграрного виробництва / О. М. Супрун // Агроінком. — 2011. — № 11—12. С. 67—70.

С. І. Редька,

аспірант кафедри економіки бізнесу та менеджменту,
Полтавський університет економіки і торгівлі

ІННОВАЦІЙНА СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

В умовах сучасного стану розвитку господарства, які мають тенденцію до мінливості, зниження фінансової стійкості та характерні кризові процеси, зростає роль і значення інноваційної банківської діяльності як на ключового елемента національної економіки. Жорстка конкуренція на ринку банківських послуг і посилення глобалізаційних явищ змушують банки знаходити принципово нові, орієнтовані на споживачі інноваційні стратегії. Особливої актуальності розвиток наукових досліджень з даної проблематики набуває в умовах світової фінансової кризи, коли істотно зростає недовіра до банківської системи, а традиційний інноваційний менеджмент не здатний адекватного реагувати на вимоги сучасного ринку.

За таких умов виникає необхідність розроблення нової стратегії побудови інноваційної політики вітчизняних банків, яка б відповідала потребам клієнтів і забезпечувала конкурентні переваги на ринку банківських послуг. Безумовно, що дані процеси не повинні протікати стихійно, їх необхідно здійснювати поступово в рамках визначеної інноваційної стратегії частиною загальної стратегії розвитку банківської системи.

Висвітленню та вивченню теоретичних засад і практичних механізмів інноваційних технологій банківських установ присвячено наукові праці у вітчизняній літературі. Так, різні аспекти цієї проблеми розглядають учені І.Г. Бритченко І.О. Бланко, А.Д. Бутко, Т.А. Васильєва, О.В. Васюренко, І.О. Губарева, С.Б. Єгоричева та інші науковці. Серед досліджень зарубіжних учених різні стратегії інноваційної діяльності знайшли своє відображення у працях Х. Барнета, М. Кондратьєва, С. Кузнеця, Г. Менша, Б. Санто, Дж. Сінкі, Й. Шумпетер та ін. У той же час можна стверджувати, що незважаючи на значну кількість наукових досліджень щодо фінансування банками нових технологій обслуговування клієнтів, у сучасній вітчизняній науці відсутня повноцінна концепція формування клієнтоорієнтованої інноваційної діяльності, особливо в частині стратегічного розвитку банків.